

Veritats oficials, font de conflictes

written by Pau Miserachs | 24 de setembre de 2019

El PSC és un partit important en la vida política catalana que està fent un esforç per donar-se bona imatge per salvar els pactes de govern que té celebrats amb altres forces polítiques a nombrosos municipis catalans i a la Diputació de Barcelona.

Al PSC saben que si no és absolutòria la sentència del procés, Catalunya s'inflamarà en indignació després de dos anys de judici per un cas d'una independència que no va arribar. Sap el PSC que es poden trencar tots els pactes fets a Catalunya quan es neguin a manifestar-se contra una sentència condemnatòria dels Jordis, l'Oriol, la Carme i tots els altres que ja fa dos anys que són empresonats.

Preocupa però la visió simplista del cap de files del PSC, Sr. Miquel Iceta. Per aquest polític és il·legal tot allò que no s'ajusti a la idea o interpretació oficial de la Constitució. De la il·legalitat a l'existència de delictes no hi ha diferències ni distància. És delictes tot el que significa desobediència? En temps de Franco, d'acord. Però ara...

Malament que el socialisme espanyol instal·lat a Catalunya pensi així. El PSC fa anys que va deixar de ser el PSC per convertir-se en un annex del PSOE. Miquel Iceta correspon a aquesta etapa de no tenir més ulls i arguments que els del PSOE. Molts catalans encara es pensen que el PSC és el PSC. Només de sigles, però no de pensament. S'han quedat en el provincialisme i l'autonomisme ben entès.

Que el socialisme s'hagi apuntat a defensar una monarquia que col·lecciona retrats del rei vestit de militar és un *modus* heretat d'altres temps, pensament rovellat i ancorat en el passat que se'ls ha infiltrat. És el disseny de la unitat del que quedava després de la fuga de les colònies espoliades.

El dret a l'autodeterminació aplicable a Catalunya és des de fa anys un dret que se sap no és propi ni exclusiu de les antigues colònies i és avui extensiu a tots els territoris que disposin de les característiques definidores d'una realitat nacional. Però el Sr. Iceta segueix enganxat en l'afirmació de què això és propi de les colònies, que considera són els únics pobles beneficiaris d'aquest dret.

Espanya va perdre les seves colònies batejades com territoris d'ultramar, no per la via democràtica i un referèndum, sinó per fets bèl·lics i alçaments.

Per això Espanya no té experiència en autodeterminació. Al Sàhara no ha volgut fer l'assaig, i així està la situació al vell territori lliurat al Marroc com qui regala un quilo de pastes seques. Ara el Marroc busca petroli als antics territoris. El poble sahrauí no compta. Davant d'això el socialisme calla.

Iceta diu que l'autodeterminació és la ruptura de la constitució, de la legalitat. Li ha faltat dir d'Espanya. Molt bé això en un curs de doctrina de l'esperit nacional espanyol. Però molt malament davant una situació reivindicativa agreujada per la persecució judicial dels capdavaners catalans. Som en temps de repressió.

S'oposen a reconèixer els socialistes que és practicable una amnistia per presentar solucions dialogades. No els convé admetre que els errors s'han de corregir i rectificar. També la monarquia està pel càstig dels dissidents. Però no pensen que hi ha una llei de Referèndum que es pot modificar, que l'autodeterminació no és un invent del TBO.

No pensen els contraris al referèndum que convocar un referèndum no és delictes per què a més va ser eliminat aquest del Codi Penal ja fa anys. Tampoc és un invent dels catalans per fer fora els no catalans.

La millor excusa a la qual s'apunten dretes unionistes i

socialistes monàrquics és dir que el govern català ignora els no independentistes i només governs pels de l'olla. I això és totalitarisme. Però que és quan diuen que Catalunya per si mateixa no té dret a decidir res?

Tornaran a dir que el futur polític és cosa de tots els espanyols i la sort de Catalunya per tant és voluntat dels extremerys, dels andalusos, dels castellans, dels aragonesos, dels de Lleó i dels gallecs. Els catalans per si mateixos no gaudeixen de cap dret per decidir res. La Constitució és molt estricta. Millor que el Codi Penal.

La qüestió és desdibuixar Catalunya i dividir els catalans. EL PSC està en aquest plantejament. Per a tots ells Catalunya està definida com un poble dins d'un territori sense drets, puix no se'n parla a la Constitució. La versió oficial de les coses i dels problemes té aquestes sorpreses que són font de conflictes.